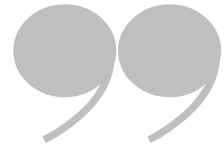

TÓZSÉR ÁRPÁD

Vendéglő a Világszellemhez

AVAGY A CSIBEPAPRIKÁS METAFIZIKÁJA

Ülünk tanácstalanul egymás mellett: a vacsorám meghagyott fele és én. A csibepaprikás a fél fejét csóválva néz rám: látom, már én is a kontinens konténerében végzem. S mi lesz a takarékoság s a fenntarthatóság elvével? Mire én, a holnapi konzumidióta, csak úgy magamnak: Hegel már a fazekainkba is belenéz! A beprogramozott főzőgépeink mellett is a világszellem a séf, s bár az ökopaprikás is kívül-belül paprikás, s külső szempontok szerint bírálhatatlan, egy hibája mégiscsak nyilvánvaló: hiányzik belőle a metafizika, azaz annak a hite, hogy amit eszem, valóban az, aminek az étrend állítja. De legyen így vagy úgy, legalább tévedéseim lehessenek enyéme: hagyassam ott bármikor tényéromon a csibepaprikás felét, negyedét vagy akár az egészet! – Közben a falakra kiszerelt diszpozitív programok zárórát ütnek, tényéromat az asztal egén a Hold tényérja váltja, majd, sekély öblében a fél csibeparikásommal, az is a Földkonténer horizontja mögé bukik.

Diplópia

2005-öt írunk. Egy ideje egyszerre vagyok jelen ugyanazon idő két terében: szimultán közlekedem, dolgozom, alszom, élek két azonos világban. Két világ beszél hozzám egy nyelven, viszont kétszer két, azaz négy kézzel gesztikulálva. Ugyanabban az időben ugyanaz a láb, kiszolgált vén ebet, kétszer rúg ki munkahelyemről, este a tévét nézve két alakban ülök két WC-csészén a hasonló csészéken ülő két Monica Vitti mellett, Simone Mareuilnek

természetesen nemcsak az egyik szemét, hanem mindkettőt felmetszem, s éjjel arra ébredek, hogy két Buñuel-filmet nézek egyszerre: az egyik szememmel az egyiket, a másikkal a másikat, egyik kezemmel gumicsirkét eszem, a másikban pedig női fanszörzet: hangyák gubancolódnak egymásba. Másnap megyek a munkahelyemre meggyőződni, nem valami szellemláb rügött-e ki tegnap. A buszmegállóban nem tudom, a beálló két autóbusz közül melyikre szálljak föl: hajszálra egyformák, s mindkettő egyszerre indul. Jusst a virtuálisnak akarom megfogni a lépcsőből felmeredő kapaszkodóját, s közben a valóságos persze itt hagy. Káromkodva nézek utána, s látom, hogy a hátsó üléséről visszaintegetek magamnak.

A Lét és a – Sí

A téli ég mondatából kihagyhatatlan állítmány a *hull a hó*. Az űrutazó s a filozófus mondattani kivétel. Mert merre van az űrben s a létben a *le* és a *föl*, merre kellene a hónak hullnia, hogy űrhajóst érjen? Vagy hogy akár csak a Trois Vallées *Lét* nevű turista presszójában „síző” Jean-Paul Sartre ra hulljon? De a gravitáció immár a szlovák Donovalyn is rendkívül tétova, este bizonytalan az ágy s az asztal vonzata (-ban? mellett? -tól -tól?). Te hólabdával, Gaja a vonzás aritmiájával vissza. Siklasz le(?) valami űri hegyről, iránytalan indulat sálja lo bog utánad. *A sízés vágy a föld-test bírására*, így Sartre. A hó a síkosító szer, teszed hozzá. Fejfájásod részleges engedményre sem képes. Kilépsz erkélyetekre, a *le s föl* közé, csempehó lábad alatt. Belenézel síkesztyűd be: mintha vak kutya szemébe néznél.